

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΡΩΣΣΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΚΟΡΟΛΕΝΚΟ

ΤΟ ΤΡΕΛΛΟ ΠΑΙΔΙ

ΠΑΙΣΙΕΣ κραγές ακούστησαν Ξεφανα μέσα στην απόλυτη σιγαλιά της νύχτας.
 — Μ' εσκότωσε!... Μ' εσκότωσε!...
 'Ο 'Ιβάν ξύπνησε τρομαγμένος και τέντωσε τ' αυτιά του για ν' αντιληφθή τι συνέβαινε.
 — Μ' εσκότωσε!... Μ' εσκότωσε!... Ξανακούστησε ή σπασραχιαία κραγή.
 'Ο 'Ιβάν πήδησε κάτω απ' τ' κρεβάτι του και θέλησε ν' ανάγη φως.
 Την ίδια στιγμή όμως, άνοιξε ξαφνικά ή πόρτα του δωματίου του και μέσα στο σκοτάδι, άκουσε τή φωνή της Μάρσας, της υπηρέτριας, νά λη:

— 'Ιβάν!... 'Ιβάν!... Σήρω! Τη σκότωσε την κυρία!... Τη σκότωσε!... 'Ιβάν!... 'Ιβάν!...
 'Ο 'Ιβάν, χωρίς ν' απαντήσει, πετάχτηκε έτσι καθώς ήταν ξυπόλυτος κ' έτρεξε έξω στο διάδρομο.

Απέναντι, ή πόρτα της κρεβατοκάμαρας των γονέων του, ήταν ανοικτή. Και τότε μέσα στο ήμισφο, ό 'Ιβάν είδε μια σκληρή παράξενη και τρομαχτική για τή παιδική του μάτια:

Η μητέρα του κοίταζαν σοφισμένη κάτω, με τή νυχτιώ της ξεσημασμένο και τή μαλλιά ξεέπλεκα, ενώ δίπλα της στεκόταν γονατιστός ό πατέρας του με σταυρωμένα τή χέρια, άγχος κ' άναμάλιασσης.

Η μητέρα του μιλούσε, σε χαμηλότερο τόνο τώρα.
 — 'Α! μ' εσκότωσε, κακούργε! Έλεγε. Μ' εσκότωσε! Κίττα! Μοιθγαλες τή μαλλιά, κακούργε!...

'Ο 'Ιβάν έννοιωσε ένα δυνατό καρδιοχτύπι και τή γόνατά του λύγισαν. Συγκρατήθηκε όμως και προχωρώντας μέσα στο δωμάτιο, είπε:

— Μά, μητέρα, τί εν' αυτά;
 'Αμέσως ό γονείς του γύρισαν και τόν κίτταξαν.
 — 'Αχ! 'Ιβάν, παιδί μου, παιδάκι μου 'Ιβάν!.. ξεφώνισε ή μητέρα του. 'Ελα εδώ! 'Ελα νά ιδής πού μοιθγαλες τή μαλλιά μου, παιδί μου. Τή χροιά μου τή μαλλιά μου τή ξεροίωσε της θρημής, ό προκοιμένος ό πατέρας σου!

— Μά, μητέρα, ήσυχασε! Μην τόν ξεσυναρξίσεις! Πήγαν νά κοιμηθής.

— 'Υστερα, γυρίζοντας προς τόν πατέρα του, πρόσθεσε:
 — Πατέρα, μη χτυπάς, σε παρακαλώ, τή μητέρα!... Μην τή χτυπάς!

— Μά, παιδί μου, πώς τή χτυπάς; διαμαρτυρήθηκε ό πατέρας του. Τή χτύπησε κανένας!...

Η μητέρα του όμως τόν άπάντησε, απαράσοντας με άπόγνωση τή στήθος της:

— Ναι, Στέφανε 'Ιβάνοβιτς, τόλμησε νά βάλης χέρι επάνω μου! Ναι, με χτύπησε εσύ, εσύ πού μοιθραγες τή προικία μου, εσύ πού μου στέρησες κάθε χαρά κ' άπόλαυσι, εσύ πού με πήρες κορίτσι καλομαθημένο, θρημμένο με τή πουλιό τή γάλα και μ' έρωξες σ' όλες τις δυστυχίες και με πότισες μ' όλα τή φαρμάκια, εσύ πού από μέρα σε μέρα μ' έφερρες σ' αυτή τήν κατάντια! Αυτή είνε ή προκοπή σου τόσα χρόνια! 'Ακόμα και τή παιδικά σου σε συζαίνονται και σε μισούν, άπως σε συζαίνονται και σε μισώ κ' εγώ!

'Ο 'Ιβάν έγνώρισε προς τόν πατέρα του και τόν κίτταξε μ' ένα βλέμμα γεμάτο σημάδια, σαν νά τόν έλεγε: «'Υπομονή!». Τό βλέμμα του σιγαλήθηκε τότε με τή βλέμμα τού πατέρα του, μέσ' στο όποιο ζωγραφίστηκαν άπέραντος πόνος και πίκρα.

— Πετρούσκα, πρόσσε, μ' άναις νά χάνω τήν ύπομονή μου, μουρμούρισε ό Στέφανος 'Ιβάνοβιτς με τόνο άπειλής, όργος κ' άξιολύπητος.

— Σε κάνω νά χάνης τήν ύπομονή σου, ε; άποκρίθηκε ή Πετρούσκα. Αυτό έλεγεσ τώρα! 'Αχ!... Σερω τί ήθελες εσύ! Νά σε προδώσω. Νά σ' άτιμάσω!...

Και τή μεγάλα, τ' άμυγδαλωτά της μάτια άστραφταν άγριεμένα μέσα στο μισόφως, ενώ τή χείλη της συσπάστησαν σε μια έκφραση τρομερού μίσους.

— Ένας πνευμένος βουζιχμός τρελλού πού τού σφίγγουν τή λαμύ, βγήκε τότε από τή στήθη τού σφίγγου της.

— 'Ατιμη!.. ουρλιαξε κ' όργισσε έναντιόν της με λύσσα.
 'Ο 'Ιβάν κ' ή υπηρέτρια ή Μάρσκα μπήκαν στη μέση, για νά τούς συγκρατήσουν κ' έπειτα από άρεκτή ώρα κατόρθωσαν νά τούς γοηπίουν.

Η Μάρσκα τράβηξε τότε τήν κυρία της στο άλλο δωμάτιο. 'Ο 'Ιβάν έμεινε μόνος με τόν πατέρα του. Η καρδιά τού παιδιού σφυγ

γόταν από μια ύπερτατη άγονία κ' έτρεμε σύγκομος, σαν νάχε ρίγη.

— Τά βλέπεις, παιδί μου, τά βλέπεις; είπε ό πατέρας του.
 'Ο 'Ιβάν έπεσε στην άγκαλιά του.

— 'Ω! ναι, πατέρα μου, είπε συγκρατώντας με κόπο τή άναφιλητά του. Ναι, χροσέ μου πατέρα. Τό ξερω πως έχεις δίκιο, μ' είνε νευρική. Μην τή συνεχίσεις.

— Αυτά, παιδί μου, μου κάνει τόσα χρόνια τώρα, χωρίς εσύ νά έξεις τίποτε. Με τυραννάει με τις ιδιοτροπίες της και τις τρέλλες της και μ' έκανε νά καταντήσω ένας δυστυχισμένος κ' άξιολύπητος άνθρωπος.

— Ένας λημιός όμως τούτνηξε τή τελευταία του λόγια κ' έπεσε κλαίγοντα, επάνω στο κρεβάτι. Τά δάσριά του κλυόσαν άκράτητα στα μάγουλά του.

Ποτέ ό 'Ιβάν δεν είξε ιδεί τόν πατέρα του νά κλαίη έτσι. Γι' αυτό, ή καρδιά του ραγίστηκε, καθώς έβλεπε τή άφθονα δάσριά του νά κλυόν επάνω στα γεροντιά του μάγουλια. Κάτι έριαιτικό, άλόλοστο και βαρύ τού πίεζε τή παιδική του στήθος.

— Πατέρα... γλυκέ μου πατέρα... ψθίρισε, Μην κλαίς, σε παρακαλώ! Μην κλαίς!...

Μά δεν μπόρεσε νά τού πη περισσότερα.
 Οι λημιός πού με δυσκολία τούς συγκρατούσε τόση ώρα, ξεέπασαν τέλος σαν ένα παντοδύναμο κήμα μέσα απ' τή στήθη τού 'Ιβάν.

Σοφίστηκε κ' αυτός στο κρεβάτι, πλά στον πατέρα του. Τό άνωρό φως τού καντήλιού φώτιζε τώρα τή δυό πονεμένα αυτά πλάσματα κ' έτσι, ξεπλωμένα καθώς ήσαν επάνω στο κρεβάτι, φαινότουσαν σαν πληγόμενα από τή χέρι μιάς άμειλικτης μοίρας.

— 'Υστερα από κάμποσην ώρα, άκούστηκε ή λυπητερή φωνή ενός γριώνη πού τήραζε τή νυχτερινή ήσυχία.
 — 'Ελα, παιδί μου, πήγαν νά κοιμηθής... Είσαι κουρασμένος, είπε τότε στον 'Ιβάν ό πατέρας του.

— Θα πάω, πατέρα! άπάντησε άμέσως ό μικρός.
 Και άφου φίλησε τρυφερά τόν πατέρα του, βγήκε έξω. Στο άλλο δωμάτιο άκούγοντουσαν ακόμα οι άτελειστοι στεναγμοί της μητέρας του.

— 'Ω! 'Αλλοίμονο! 'Αλλοίμονο! Θεέ μου, τί κακό πού με βόηξε! επανελάμβανε όλοένα.
 'Ο 'Ιβάν δεν μπόρεσε νά κρατηθή και μητέρα μέσα.

Είπε τή μητέρα του σοφισμένη σ' ένα καναπέ, ενώ ή Μάρσκα, γονατιστή κοντά της, της δρούσε τή μέτωπο μ' ένα βρεγμένο μαντήλι.

— Ένα κερβάκι έβαλε πάνω στο τραπέζι και φώτιζε τή δωμάτιο μ' ένα έλλεινό κοκκινωτό φως.
 — Πώς είσαι, μαμά, φώτισε δελιά ό 'Ιβάν.

— 'Ε, παιδί μου, πώς νάμαι;
 'Ο 'Ιβάν πήρε τότε τή μαντήλι απ' τή χέρι της Μάρσκας κ' άρχισε νά δροσίξη αυτός τή μέτωπο της μητέρας του.

— 'Αχ! εδώ, παιδί μου, εδώ! ψθίρισε εκείνη και πίνοντας τή χέρι τού 'Ιβάν, τή έφερε στο μέρος πού της πονούσε.

— Είνε άργά πιά, παιδί μου, τού είπε έπειτ' από λίγη ώρα. Τί κάθεται; Θάσαι κουρασμένος. Πήγαν νά κοιμηθής!

— Θα πάω, μητέρα, άπάντησε ό 'Ιβάν.
 Και άφου φίλησε τή χέρι και τή μάτια της μητέρας του, βγήκε έξω.

Σε λίγο ό 'Ιβάν πλάγισσε για νά κοιμηθής. Μά τού κάκου... 'Ο ύπνος δεν τού έβλεπε τή μάτια.

Στό τέλος σπρώθηκε απ' τή κρεβάτι του, άνοιξε τή παράθυρο κ' έρωξε τή ματιά του πέρα μακριά στην έξοχή, στην άπέραντη φύση, τήν άσάλευτη και σιωπηλή.

Ένοιωσε ξεφανα τή στόμα του παρό και στεγνό και μια δίψη νά τού κινή τή λάρυγγα, σαν νάχε πυρετό. Αποκάπωσε τότε νά κατέβη κάτω και νά πη κρού νερό απ' τή πηγάδι. Έρωξε ένα ρούχο στην πλάτη του και βγήκε έξω σιγά—σιγά με άπειρες προφυλάξεις, για νά μην τόν άκούσουν. Άνοιξε κατόπιν τήν πίσω πόρτα τού σπιτιού και βρέθηκε στον κήπο.

Μιά άπέραντη γαλήνη βασίλευε σ' όλη τήν πλάση και τή φεγγάρι μονάχα ταξίδευε άνάμεσ' από τ' άραιά σύννεφα.

'Ο 'Ιβάν άνέπνευσε τή δροσερή αύρα της νύχτας, έβγαλε έπειτα νερό απ' τή πηγάδι, ήπασ και δρούσε τή μέτωπό του. Μά τ' αυτιά του άρχισαν νά βουξουν τώρα πού πολύ κ' ή παρράδα στη γλώσσα του δέ λιγότεσε.

— Έπροχωρησε όμως μέσ' στον κήπο για νά διασκεδάση τή μελαγχολία πού τόν έβάρισε. Άνάσανε μ' εύχαριστήρη τή μεθυστική ιερωδιά τών λουλουδιών και χάιδεψε τή άσπρα τριαντάφυλλα, πού κινώως ήσαν γεμμένα και λουξόντουσαν στο άσημένο φως τού φεγγ

— Ναι, σε συζαίνονται και σε μισώ!...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

‘Ο ξητιάνος.—Σά; παρακαλώ, δώστε μιά δραχμή, κύριε, στο φτωχό.

‘Ο κύριος.—Για να πιάς να πιάς κρασί, ξ;

‘Ο ξητιάνος.—‘Αν θέλετε, κύριε, μου δίνετε περισσότερα, γιά... να πω μπύρα!

—‘Όταν έγω άσθενώ, δεν δέχομαι κανένα.

—Όπτε το γιατρό σας;

—Αυτόν Ισα—Ισα δεν δέχομαι.

‘Ένας πατέρας παραπονείται σ’ ένα φίλο του γιά τή διαγωγή του γιου του:

‘Ο πατέρας.—‘Αχ! είναι αδιόρθωτος!...

‘Ο φίλος.—Μιά δεν του έχεις κάνει ποτέ παρατηρήσεις;

‘Ο πατέρας.—Μιά φορά και δύο; Μά αυτός δεν παίρνει από λόγια. Προτιμάει ν’ άκουη τους ήλιθιους και τους άνηθίκους. Σέ παρακαλώ... μίλησέ του, άν θέλεις, ιδιαίτέρως.

Δυό γιατροί, ύστερα άπό τή ιατρική συμβούλιο, συζητούν πλάξ στο κρεβάτι τού άρρώστου:

‘Ο πρώτος.—Είνε τυφοειδής πυρετός...

‘Ο δεύτερος.—Έχεις λάθος, άγαπητέ συνάδελφε. Έγώ βρισκα, ότι είναι άπλό χρονολόγημα.

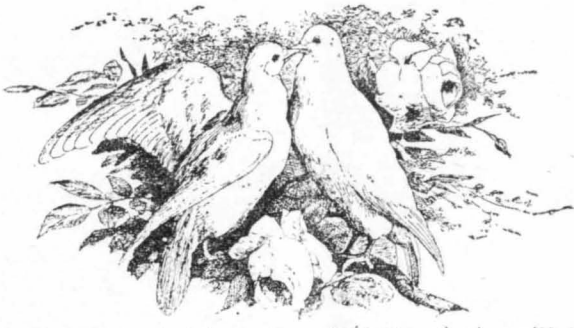
‘Ο πρώτος.—‘Ετσι λοιπόν; Καλά, αυτό θά τή ίδοιμε στη... νεκροφία!...

‘Η κυρία.—‘Α! έγω δεν μπορώ να πώ ψέμματα ποτέ μου.

‘Ο κύριος.—Νά σάς βοηθήσω έγω, κυρία μου, άφού... δεν μπορείτε: Πόσον χρόνων είστε;

‘Η σούζυγος.—Τί; Μ’ αυτό τού οχομένο σακκάκι έπιγες στο γραφείο; Πούξ ξέρει τί να είναι οι συνάδελφοί σου!...

‘Ο σούζυγος.—Τίποτε, γυναίκα, Είνε κ’ αυτοί... παντρεμένοι!...

γαριού, μοιάζανε με λουλούδια ξοτικά κ’ όνειρεμένα.

Προχώρησε ύστερα πέρα άπό τις βραγίξ στο δρόμο τών φτωχών. ‘Όλη ή έκταση γύρω βρισκόταν σ’ ένα άπέραντο λήθαργο. Μικρά πετρώδια και σπασμένα γυαλιά λαμικοποιούσαν στο δρόμο και κάμπον—κάμπον κανένα ξαφνικό θρούισμα στα ξερά χόρτα, φανέρωνε τή πέρασμα κάποιου νεατόπιου έρπετου.

Μακριά, άντιχούσαν τή γανγίσματα τών σκυλιών στα χωράφια. Γιά τόν ‘Ιβάν όλη εκείνη ή σιωπή κ’ όλοι οι ήχοι πού την διέκοπταν, είχαν κάτι τού άλλοκοτου και τού άπείσιου, πού τόν έκανε ν’ άνατριχιάζει όλόκληρος.

‘Εξάφνα, θυμήθηκε πάλι τήν τραγική σκηνή, πού είχε διαδραματιστεί πριν άπό λίγο στο σπίτι του. Κι’ ένώ τή στιγμή άκριβώς εκείνη τού φεγγάρι χανόταν μέσα σ’ ένα παλιό σύννεφο, ό ‘Ιβάν έννοιωσε ένα δυνατό ήχος να τόν πλημμυρίζει όλόκληρο. Συγχρόνως ή καρδιά του σφίχτηκε όδινηρά και μιά σφοδρή άπλώθηκε στο μυαλό του.

‘Άνοιξε τή μεγάλη μάτια του ίσπετινικά και μουρμούρισε με πνιγμένη φωνή:

—Πατέρα, μή τήν χτυπάς, σέ παρακαλώ, τή μητέρα! Μή τήν χτυπάς, τήν καμένη!

Τό φεγγάρι βύτη από λίγο βγίξε μέσα άπό τή σφοδρή σύννεφο κ’ ένα κίμα άσημένιου φωτός χύθηκε πάλι πάνω στην πλάσι.

‘Ο ‘Ιβάν κίπταξε άφηρημένος τώρα τή φεγγάρι πού ταξείδευε στα ούρανα και γέλασε ήλιθια:

—Χί, χί!... Παίζει και κινιγιάται με τή σύννεφα!... Χά, χά!... Τί άστείο πού είναι! είτε και χτύπησε τίς δυό λιγνές παλάμες του.

‘Επειτα άνοιξε πάλι τή δυό μεγάλα παιδικά του μάτια ίσπετινικά και ψθύρισε:

—Μά, πατέρα, μή τήν χτυπάς, σέ παρακαλώ! Μή τήν χτυπάς, τήν καμένη τή μητέρα!...

Κι’ έμεινε έτσι άποχανισμένος, άκίνητος, κυττώντας με ήλιθια μάτια και μ’ άνοιχτά στόμα τή φεγγάρι.

Τό άλλο πρωί, όταν οι τραγυριάδες βγήκανε στον κάμπο να τραγύσουν, βόηκαν μέσ’ στα χωράφια ένα τρελλό παιδί να πλανιέται άσκοπα.

Τό ρώτησαν πού είναι, πού είναι οι γονείς του, μα τού κάκου... Σέ κάθε έρώτησή τους, εκείνο άνοιγε τή μεγάλα παιδικά του μάτια και ψθύριζε ίσπετινικά πάντοτε τή ίδια λόγια:

—Πατέρα, μην τή χτυπάς, σέ παρακαλώ, τή μητέρα, μην τή χτυπάς!...

ΜΙΚΡΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΠΡΟΜΑΝΤΕΨΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΣΕΙΣΜΟΥΣ;

(‘Η Έπιστήμη και ή... άνατριχίλες τής Γης).

Τό ζήτημα τής προβλέψεως τών σεισμών άπασχολούσε πάντα, από άρχαιότατων χρόνων, τούς επιστήμονας. ‘Ο πρώτος πού προσέκλήθη να βρη μιά λύση τού σοβαρού αυτού προβλήματος, ήταν ό ‘Αριστοτέλης. ‘Ο μεγάλος φιλόσοφος πίστευε, ότι οι σειμοί άφείλονται σέ ύπογειους δυνατούς άνέμους, οι όποιοι, μη βρισκοντας διεξοδο, άναταράζουν δυνατά τή φλοιό τής γής. Βασίζόμενος λοιπόν στη θεωρία του αυτή, μελετούσε τήν κατάσταση τής άτμοσφαιρας κ’ από όρισμένες ένδείξεις κατόρθωνε να προβλέψη τούς σεισμούς τού έρχόμειο να γίνουν.

Τόν έκτο αιώνα π. Χ., ό φιλόσοφος ‘Αναξίμανδρος, έπειτα από διάφορες άστρολογικές παρατηρήσεις, προειδοποίησε τούς Σπαρτιάτες, ότι ένας δυνατός σειμός θάφερε μεγάλες καταστροφές στην πόλι τους. Κι’ ή προφητεία του αυτή αποδείχτηκε εκ τών ύστερων άληθινή.

‘Ας άφήσουμε όμως τώρα τή παραδείγματα αυτά, πού αναφέρονται μόνο στα βιβλία τών άρχαίων συγγραφέων, κ’ έπομένως δεν είναι άπολύτως έπιβεβαιωμένα, και άς έρθουμε στη σύγχρονη έποχή. ‘Η περιεργότερη προβλεψη σεισμού έγινε από καιρού από κάποιον κατάδρομο, κλεισμένο στις φυλακές τής Λίμιας, τής πρωτεύουσας τού Περού. ‘Ο άνοητος αυτός περνούσε τόν περισσότερο καιρό του ξαπλωμένος στο έδαφος τού κελιού του. Μιά μέρα λοιπόν έννοιωσε κάτι έλαφρές κ’ έξακολουθητικές δονήσεις τής γής, πού τού φάνηκαν πολύ ύποπτες. Προφήτησε τότε, ότι ένας μεγάλος σειμός έπρόκειο να καταστρέψη τήν πόλι. Κανείς όμως δεν τόν τίσταγε. ‘Εν τούτοις, έπειτ’ από λίγες ώρες, συνέβη πραγματικάς ό καταστρεπτικός εκείνος σειμός, ό όποιος είχε πολλά άνήθωπνα θύματα και γυρέμισε τή περισσότερο σάτια τής Λίμιας. ‘Εκτός τών άλλων κριτών, μισογυρωσίστησαν κ’ ή φυλακή τής πόλεως κ’ έτσι ό φυλακισμένος προσήτης μπόρεσε ν’ άναστήση τήν έλευθερία του!

‘Υπάρχουν λοιπόν, όπως άποδεικνύεται, μερικά φαινόμενα πού προαναγγέλλουν τούς σεισμούς και πού είναι σπουδαιότατα, διότι εμφανίζονται άριετές μέρες πριν από κάθε σεισμό. Τά συνηθέστερα άπό τή φαινόμενα αυτά είναι ή άνησυχία, τήν όποια άρχίζουν να δείχνουν διάφορα ζώα και ή ήλεκτρομαγνητικές διαταραχές τής άτμοσφαιρας, πού καταγράφονται με τή κατάλληλα επιστημονικά όργανα.

‘Εκτός άπό αυτά, σχηματίζονται και διάφορα παράσιτα ρεύματα στις τηλεγραφικές και τηλεφωνικές γραμμές, τού νερό στα πηγάδια καινηλών και, διάφορες πηγές θολώνουν ξαφνικά, κ.τ.λ.

‘Όλα όμως αυτά τή φαινόμενα δεν είναι πάντοτε άσφαλώς ένδειξεις σεισμού. ‘Η σεισμολογία δεν κατόρθωνε ακόμα να βρη μιά όρισμένη κ’ άάνασθητη μέθοδο γιά τήν προβλεψη τών σεισμών. Πριν από λίγες δεκαετηρίδες, κάποιος μεγάλος φυσικός έφρεσε ένα μηχανήμα, με τή όποιο υποθέτουμε ν’ άνακαλύπτη και τίς παραμικρότερες δονήσεις τής γής. ‘Υπέθεσε τότε, ότι θά μπορούσε με τή μηχανήμα εκείνο να προβλέψη κ’ όλους τούς μελλοντικούς σεισμούς. Στο τέλος όμως ή έλπίδες του βγήκαν φευτικές.

Οι πού μεγάλοι σεισμολόγοι προσέκλήθησαν να λύσουν τή σπουδαία αυτό ζήτημα με διάφορους τρόπους. Μερικοί άπό αυτούς ίσποτήρησαν, ότι οι σειμοί γίνονται σέ όρισμένα περιοδικά χρονικά διαστήματα κ’ ότι έπομένως, άν λάβουμε έν’ ύψη μας πότε έγινε ό τελευταίος σειμός σ’ έναν τόπο, μπορούμε να προμαντεύσουμε έπειτ’ από πόσα χρόνια θά επαναληφθη. ‘Αλλά κ’ αυτή ή μέθοδος δεν έδωσε κανένα θετικό άποτέλεσμα.

‘Άλλοι πάλι έπιστημονικές διατύπωσαν τή θεωρία, ότι οι σειμοί είναι άποτέλεσμα τής θέσεως τού ήλιου και τού φεγγαριού ως πρός τή γή. ‘Ένας μάλιστα άπό αυτούς, ό Φίλιππ, μπόρεσε με τόν τρόπο αυτό να προβλέψη τόν μεγάλο σεισμό τού Μεξικού (1873) και τήν έκρηξη τής Αίτνας (1874). ‘Αλλά κ’ ή άποτυχία τού σεισμολόγου αυτού ήσαν πολύ περισσότερες άπό τίς έπιτυχίες του!

Μιά ένδιαφέροντα περίπτωση προβλέψεως σεισμού είναι και ή έξής:

‘Ο ‘Αμερικανός γεωλόγος Φράνκ Πέρρετ, βασίζόμενος στη θεωρία τής έπίδρασεως τού ήλιου και τού φεγγαριού επί τής γής, προφήτησε τή σεισμό τής Σικελίας τού 1908. Λίγες μέρες δηλαδή προηγήτα δημοσίευσε στις ‘Αμερικανικές έφημερίδες ένα άρθρο του, στο όποιο έλεγε, ότι ένα όχι τόσο γερό μέρος τού φλοιού τής γής, δηλαδή τή στενή τής Μεσογής, θά πάθαινε τίς ήμέρες εκείνες μεγάλες καταστροφές από ένα δυνατό σεισμό. ‘Θέλοντας μάλιστα να βεβαιώσει τήν άπό τήν στιγμή τής καταστροφής, ξεκίνησε άμέσως άπό τή Νέα ‘Υόρκη γιά τήν ‘Ιταλία. ‘Όταν όμως έφτασε στη Νεάπολι, ό σειμός είχε γίνει πού τήν προηγήμενη ήμέρα.